

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. február 24.
(vasárnap)**

Horváth Géza

HOGY HALAD BELSŐ ÉPÍTKEZÉSÜNK?

Énekek: 151; 392; 436,1-3; 447.

Lekció: Ezsd 9,1-10

Alapige: Ezsd 6,3

Imádkozzunk!

Édesatyánk, nagy hálaadással, dicsőítve és Téged magasztalva borulunk le Előtted, szent alázatban, bűnbánatban, magunkat megalázva úgy, mint Ezsdrás annak idején. Mi sem tudunk mást felsorolni, csak a Te nagy irgalmadat és a mi nagy bűneinket. Köszönjük, hogy ezért hívhattunk Téged segítségül és kérhetjük, hogy siess minket megsegíteni, mert megvalljuk, hogy nagy szükségben vagyunk. Nem külső, anyagi szükségben általában, hanem lelki szükségben vagyunk, Urunk, támadások közepette, testünk, a világ, a Sátán, mind összefog az ellen, hogy elbuktasson, elgáncsoljon minket, hogy megrekedjünk a hit útján előre menetelünkben, a menny felé való sietésünkben. Minden arra igyekszik, hogy a menny drága levegőjét ne szívjuk magunkba, és ne menjünk erőről erőre és küzdelemről küzdelemre.

Kérünk Téged, Urunk, hogy könyörülj meg rajtunk, hiszen Te látod egyedül és igazán a mi dolgainkat. Valljuk, Urunk, hogy Te Előled elrejtenuk semmit nem lehet, de add, hogy ne is akarjunk semmit elrejtenuk, hanem álljunk Előtted leplezetlenül és mezítelenül, várva azt, hogy könyörülj rajtunk újból; várva azt, hogy tisztíts meg bennünket minden hiábavalóságtól; kérve azt, hogy tekints a szövetségre, amelyet megkötöttél Jézus Krisztus által velünk. Tekints a Te irgalmas és hűséges voltodra, drága Urunk!

Köszönjük, hogy jöhettünk az elmúlt hét napjaiból Hozzád. Köszönjük, hogy megtartottad életünket, testünket, lelkünket hordoztad, és nemcsak hordoztad, hanem elhordoztál bennünket minden nyűgünkkel, bajunkkal, botlásainkkal együtt. Köszönjük, Urunk, hogy a gyülekezet közösségében lehetünk. Olyan nagy ajándék ez nekünk. Magasztalunk a terített úrasztaláért, amellyel

HOGY HALAD BELSŐ ÉPÍTKEZÉSÜNK?

erősíteni akarod hitünket, üdvösségünk eszközét. Köszönjük az Úr Jézus Krisztus golgotai áldozatát, amelyre mutat az ige, és amelyről beszél nekünk a kenyér és a bor jegye. Magasztalunk Téged, hogy Jézus Krisztus mindent elvégzett, vált-sága örökre megmarad a Benne bízókön és az Őt követőkön.

Ámen.

Igehirdetés

Hallgassuk meg Isten igéjét a mai napra kijelölt ószövetségi igeszakaszából, az Ezsdrás könyve 9. fejezetének az első tíz verséből:

„Mindezek végeztével eljöttek hozzám a főemberek, és azt mondták: Izráel népe, sőt a papok és a lévíták sem különültek el e föld népeitől, a kánaániak, hettiták, perizziek, jebúsziaik, ammóniak, móábiak, egyiptomiak és emóriak utálatosságaitól. Mert az ő leányaik közül vettek feleséget maguknak és fiaiknak, és összekeveredett a szent mag e föld népeivel. Ráadásul a fejedelmek és a főemberek elsők voltak ebben a bűnben. Mihelyt meghallottam ezt a dolgot, megszagattam ruhámat és köntösömet, tépni kezdtem hajamat és szakállamat, és magamba roskadva ültem. Akkor hozzám gyűltek mindazok, akik reszketve gondoltak Izráel Istenének szavaira azok vétke miatt, akik a fogságból megjöttek. Én pedig magamba roskadva ültem egészen az esti áldozatig. Az esti áldozatkor pedig fölkeltem lesújtottságomból megszagattott ruhámban és köntösömben, térdre estem, és kiterjesztettem kezemet az ÚR, az én Istenem felé. Így szóltam: Én Istenem, szégyellem és pironkodom fölemelni arcomat tehozzád, mert álnokságaink átcsaptak fejünk fölé, és vétünk egészen az égig növekedett! Atyáink napjaitól fogva mind e mai napig nagy vétkekben vagyunk, és álnokságainkért kerültünk mi, királyaink és papjaink más országok királyainak kezébe, fegyver által rabságra, prédára és arunk pirulására, ahogy ma is van. Éppen csak rövid ideje annak, hogy megkönyörült rajtunk az ÚR, a mi Istenünk, hogy maradékot hagyjon nekünk, és hogy adjon nekünk egy szegletet szent helyén, és így megvilágosította tekintetünket a mi Istenünk, és megelevenített bennünket egy kissé szolgálásunkban. Mert szolgák vagyunk, de Istenünk szolgálásunkban nem hagyott el minket, hanem felénk fordította irgalmasságát Perzsia királyai által, hogy megelevenítsen bennünket, és fölépíthessük Istenünk házát, helyreállíthassuk romjait, és védőfallal vett körül minket Júdában és Jeruzsálemben. És most mit mondjunk ezek után, ó, Istenünk, hiszen mi mégis elhagytuk parancsaidat.”

Továbbá olvasom még az Ezsdrás könyve 6. fejezetéből a 3. és a 14. verset: *„Círus király első esztendejében Círus király parancsot adott Isten házára nézve, amely Jeruzsálemben van, hogy építsék újjá e templomot, és az olyan hely legyen, ahol áldozatokat mutatnak be. Alapja maradjon a régi, magassága hatvan könyök, szélessége is hatvan könyök legyen (...) Így a zsidók vénei eredményesen folytatták az építkezést Haggeus próféta és Zakariás, Iddó fia prófétálása szerint. Be is fejezték az építkezést Izráel Istenének az akaratából...”*

Több alkalommal szolt már Isten ígéje közöttünk az Ezsdrás könyvből, és ahogy többekkel beszélgettem az elmúlt vasárnap után, megjegyezték, hogy az Ezsdrás könyvről olyan keveset tudunk. Még a Nehémiás könyvét csak-csak ismerjük, hogy hogyan épült a templom, de az Ezsdrás könyve valahogy mindig kiesik a látószögünkéből, és legfőképpen annak lelki tanítását és lelki üzeneteit nem értjük és nem tudjuk. Ezért ezen a mai vasárnapon még egyszer legyen szó Ezsdrás könyvének néhány lelki üzenetéről és lelki tanításáról.

Azért olvastam a 6. és a 9. fejezetből is ígéket, mert szeretném, ha látnánk azt, hogy Ezsdrás könyve nemcsak a templom építéséről szól, hanem az Isten népének személyes lelki életéről is. Nemcsak egy épületet kell építeni, hanem ahogy egy adventi énekünkben énekeljük: „Bennem az Úr temploma, Általad készüljön.” Tehát, a hívőknek egy lelki építkezésben kell lenniük, és a 9. fejezetben majd erről lesz szó, hogy hogyan is történt ez a lelki építkezés; mit látott ebből Ezsdrás, és hogyan értékelte ezeket.

Nézzük meg, testvérek, hogy hogyan történt ez az építés! Tudjuk, hogy amikor elkezdik építeni a templomot, akkor támadásnak vannak kitéve. Az idegenek elkezdik akadályozni a templomépítést, mert az egész Szentírásban azt olvassuk, hogy ha valaki a lelki engedelmesség útján halad, annak az életében rögtön megjelennek a támadások és a harcok. A mi ellenségünk szertejár, keresvén, kit nyeljen el, és igyekeznek visszavetni a hívőket, az Isten gyermekeit, hogy ez a lelki építkezés megghiúsuljon, és ne előre haladjanak.

A mai történetnek az az egyik érdekessége, amit a Példabeszédek könyve 16. fejezetének 7. versében olvasunk, ahol azt mondja az írás: „Mikor jóakarattal van az Úr valakinek útaihoz, még annak ellenségeit is jóakaróivá teszi.” Tehát, Isten, ebből a szorongatott helyzetből, amibe belekerült Isten népe, valami jót hoz ki. Megy egy feljelentő levél, majd utána a második. Még az első ilyen feljelentő levél sikerrel is járt, mert a király valóban leállította az építkezést. Amikor már egy másik király van, megint megy egy feljelentő levél, ami-ben már név szerint is megemlíti a főembereket, akik vezetik a templomépítést, és Isten mégis, ebből a szorongatott helyzetből is jót hoz ki.

Olyan Urunk van, aki megmozgat mindent az Ő népe érdekében, az Ő gyermekei életében. Jó lenne, hogyha ezt soha nem felejtenénk el, és mindig a szemünk előtt lenne, hogy Isten megmozgatja még egy idegen király szívét is, ha Ő könyörölni akar az Ő népén! Az egyik énekünkben így énekeljük, hogy „Utad van számtalan sok, Uram, és eszközöd.”

Az előző gyülekezetünkben az új templomot felépíthettük Isten kegyelméből. Csak a gyülekezet támogatásával építhettük fel; sehonnan nem kaptunk, igaz nem is nagyon kértünk anyagi segítséget a templom építéséhez! Amikor elfogyott a pénz, és azt gondoltuk, hogy nincs tovább, akkor bekapaszkodtunk abba az ígébe, melyet az építés kezdetekor kaptunk: „Enyém az ezüst, és enyém az arany, azt mondja a Seregeknek Ura”. És odaborultunk az Úr elé: Uram, ha Tiéd az ezüst, és Tiéd az arany, most ebből jó lenne, ha egy szeletet adnál nekünk, hogy a templomot be tudjuk fejezni! Úgy látszott, hogy telnek a napok és nem történik semmi, de néhány nap múlva kihirdettek egy rendeletet, ami ar-

HOGY HALAD BELSŐ ÉPÍTKEZÉSÜNK?

ra vonatkozott, hogy olyan egyházi épületeknél, amelyek önerőből valósultak meg, az általános forgalmi adót vissza lehet igényelni. Ekkor 1993 körül járunk. Ha jól emlékszem, visszamenőleges hatálya volt a rendeletnek, és tulajdonképpen éppen annyit kaptunk vissza az áfa-visszaigénylés során, amennyibe a további építkezés került.

Azután nem sokkal visszavonták és megszüntették, hogy most már nem lehet az áfát visszaigényelni. Mondtam az ottani testvéreknek: hát ennyire igaz Isten ígéje! Ő, ha azt akarja, hogy ez a templom megépüljön, és mi már mindent beletettünk ebbe, akkor kész arra, hogy egy rendeletet hozasson a minisztériumban vagy a miniszterelnökségen, hogy rajtunk könyörüljön és nekünk segítsen. Egy külföldi írásmagyarázónál olvastam a következőket az Ezsdrás könyvéhez kapcsolódóan, amely frappánsan összefoglalja, hogy miről van itt szó: „Így tehát, Isten, maga volt népének pajzsa, amikor az ő szolgálatában álltak, amíg ígéjének engedelmeskedtek, és az ő erejére és védelmére támaszkodtak, addig semmi sem árthatott nekik. A Sátán ezúttal ismét saját magát szedte rá, és akarata ellenére is előmozdította azt a művet, amelyet gyűlölt; épp úgy, ahogy századokkal később az apostol is megtapasztalta, amikor azt mondta: „Tudtotokra akarom adni, testvérek, hogy amik rajtam estek, azok inkább előmenetelére szolgáltak az evangéliumnak.” (Fil 1,12) Eddig az idézet.

Milyen nagyszerű, hogy Pál apostol is megtapasztalta ezt, bár az ellenség mindent megtett, hogy az evangélium hirdetését meggátolja! Hogy az evangéliumot ne hirdesse az apostol, börtönbe csukatta. Nem baj! A börtönben is tudta hirdetni az evangéliumot! Ott is volt megtérés, ott is volt újjászületés. Milyen nagyszerű, hogy nem tudott olyan helyre menni az apostol, ahol ne lett volna áldássá, mert Isten bebizonyította: igen, igaz az Ő ígéje, hagyatkozhat sz rá! Minden támadás, minden nehézség ellenére bízzál abban az Úrban, aki az Ő ügyét előbbre fogja vinni, aki megsegít és megáld téged!

A 14. verset azért olvastam, mert a második érdekesség, amit szeretnék kiemelni, az itt van: „Így a zsidók vénei eredményesen folytatták az építkezést, Aggeus próféta és Zakariás, az Iddó fia pedig prófétált.” A zsidók vénei folytatták az építést, Aggeus és Zakariás meg prófétáltak. Nem foghattak kőműves kanalat, mert nekik prófétálni kellett. Akiknek pedig kőműves kanalat kellett fogniuk, azok nem prófétálhattak. Azért van ez így, mert Isten a Bibliában mindig leszögezi azt az alapvetést és azt az alapvető tanítást, hogy nincs olyan fontos munka, *nincs olyan fontos dolog, ami miatt az ígét háttérbe lehetne szorítani!* Azért kellett Aggeusnak és Zakariásnak prófétálni, mert Isten ígéjének hangoznia kell!

Hiába van olyan fontos munka – és ez nekünk is nagy tanítás, testvérek, mert rendszerint azt szoktuk mondani, hogy „meghalni sincs időnk”; hogy „minden percünk be van osztva”; „rengeteg dolgunk, rohanásunk, feladatunk van”! Ez a mai ige azt tanítja nekünk, hogy akármilyen nagy építkezés, akármilyen nagy feladat volt, Aggeus és Zakariás el nem hallgathattak, nekik prófétálniuk kellett. A hívőknek, Isten népének, állandóan szüksége van Isten szavára, útmutatására, az Úr parancsára, tehát nem mondhatták, hogy „jaj, mi építünk,

mert az nagyon fontos”, hanem Isten megtanította őket arra, hogy éppen olyan fontos, hogy figyeljenek az ígére! Mert nem úgy van a Bibliában, hogy mi akarunk valamit, Isten pedig azt jóváhagyja, hanem fordítva: Isten elrendel valamit, és azt nekünk engedelmesen végre kell hajtani.

De honnan tudnánk, hogy mit rendelt el Isten? Honnan tudnám, hogy mit kell végrehajtanom, ha nincs ige, ha nem szólal meg? Akkor van haladás, hogyha az ígére figyelnek. „Be is fejezték az építkezést, Izráel Istenének az akaratából” – mert egy népnek akkor van áldás az életén, hogyha odafigyel az ígére! Bizonyára sokan tudják a testvérek, hogy Amerikában a kongresszus hozott egyszer egy döntést az 50-es években, hogy az Egyesült Államoknak lesz egy mottója – egyébként, hogyha valaki egy amerikai pénzt a kezébe vesz, ott is meg fogja látni, mert rá van írva –, hogy „Istenben bízunk”. Csak úgy elgondolkodtam, hogy most mi is új pénzekkel fizetünk, és rá lehetett volna írni, hogy mi is az Istenben bízunk! Egy népet akkor áld meg Isten, egy nemzetet akkor hordoz Isten, akkor van haladás és előrelépés, hogyha egy nép az Úrra tekint. Ha esetleg ezt ráírták volna a pénzre, akkor lehet, hogy aznap már nagy tüntetés lett volna, meg robbantás: mi az, hogy Istenben bízunk? Mi magunkban szeretnénk bízni!

Dáriusnak megy a feljelentés, hogy a zsidók építenek. Utánanéznek a levéltárban, hogy valóban megengedte-e Czírus, és megtalálják a levelet, hogy Czírus király azt mondta: fel kell építeni a templomot, ahol áldozatokat mutatnak be! „Építsék újjá, alapja maradjon a régi!” Pénzt ad az építésre, és visszaadja a templom edényeit. Itt tulajdonképpen nem templomépítési támogatás történik, hanem kártalanítás történik, mert ők rombolták le a templomot! Tehát, fontos, hogy ezért fogadják el Aggeusék, egyébként nem fogadták volna el, mert azt mondták, hogy ezt nekünk kell felépíteni!

Elgondolkozhatunk ezen a mondaton: „*Alapja maradjon a régi!*”! Ebben a világban általában a régít mindig eldobjuk, mert jön egy új technológia, jön egy új felfedezés, és lehet, hogy néhány év alatt az előző semmissé válik. Amikor egy hitetlen embernek – mert Czírus nem Isten gyermeke, hanem egy hitetlen uralkodó – Isten felindítja a szívét egy-egy dologra, akkor Isten Szentlelke egy ilyen hitetlen embernek a gondolatát beemeli a Kánonba, a Szentírásba. „Alapja maradjon a régi.” Azért fontos ez, testvérek, ránk nézve is, mert amit Isten alapként lefektetett, azon nem lehet és nem is kell változtatni!

Tulajdonképpen ennek a mai ígének az az üzenete számunkra, hogy az alapok mindig ugyanazok kell, hogy maradjanak! Arra vigyázz, hogy mit építesz rá! Az 1. Korinthusi levélben mondja Pál apostol: „Mert más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül, amely a Jézus Krisztus. De meglássátok, hogy mit építetek rá!” Mert lehet építeni olyat, ami fának minősül, pozdorjának, szénának, amely megég, és lehet olyat építeni, ami megmarad: aranyat, ezüstöt, meg drágakövet. Azt szeretném, ha először is abban az Istenben gyönyörködnénk, és annak az Úrnak a lényében csodálkoznánk, aki olyan alapokat fektetett le és olyan igazságokat adott az Ő népének, amelyen nem lehetett és nem is kellett változtatni! Arra utal ez, hogy Isten olyan bölcs volt, és olyan mindenható és

HOGY HALAD BELSŐ ÉPÍTKEZÉSÜNK?

mindentudó, hogy amit Ő akkor megmondott, az minden korban megáll. Tegnap a presbiteri konferencián mondta egy itteni presbiter testvérünk, hogy az Isten igazsága nem régi, nem modern, hanem időtlen. Ha valamire azt mondjuk, hogy „rég”, „alapja maradjon a régi”, akkor mindig negatív gondolatunk van, hogy ez már olyan régi! Nem, hanem időtlen! Vagyis azt jelenti, hogy minden időben megáll, minden időben aktuális.

Kálvin nem új egyházat akart létrehozni, (pedig sokan így vélik), mert az alapoknak mindig a réginek kell maradni. „Alapja maradjon a régi” – tehát, amit Isten lefektetett, azt azért fektette le, mert Ő sem gondol majd mást erről: üdvösségről, bűnbocsánatról, kegyelemről, Jézus Krisztusról, megváltásról, egyházzal. Isten, amit megmondott, azt úgy gondolta akkor is. Szeretném, ha gyönyörködnék ebben, mert Ő mindent tud! Amit akkor Ő megmondott, az megmarad.

Az az igénk nagy kérdése, hogy ha elnyertük Isten túlaradó kegyelmét, akkor ez a kegyelem hogyan munkálkodik a mi szívünkben? Nézzük meg, hogy kapcsolódik össze ez a két ige! Az Ezsdrás könyvének 9. fejezetében arról van szó, hogy nemcsak a templomépítés volt fontos, hanem később a 10. fejezetben láthatjuk, hogy befejezik a templomot. Ezsdrás fontosnak tartja arról is beszélni, hogy mi történik otthon: a családokban, a házasságokban, meg a gyermeknevelésben. Ezsdrás odaborul az Úr elé sírva. Így olvassuk: szakállát, meg haját tépve, ruháját megszagatva; bűnbánattal odaborul az Úr elé. Mi azt gondolnánk: felépült a templom; majd Ezsdrás dicsérni és magasztalni fogja az Urat, ehelyett Ezsdráshoz jönnek a vezetők, és elmondják, hogy baj van, mert azzal a templommal, aminek a szívben kellene épülnie, azzal a templommal, amit Isten megváltott népének serege alkot, mint élő kövek, azzal van baj! Nem a külső épülettel van baj, hanem a belsővel, a lelki!

Ma olyan időket élünk, amikor nagyon sok minden épül. Ennyi minden talán a türelmi rendelet után épült, mert akkor voltak a legnagyobb építések. Anynyi templom épül, meg imaház, meg gyülekezeti ház, de közben mindig az a kérdés, amikor valami épül, hogy de mi van belül? Hogyan épül a lelki ház? Hogyan épül a te hited? Azt mondja Isten igéje: testvérek, épüljétek a ti szentséges hitetekben – és nem lehet egy külsőben gyönyörködni az Isten népének, úgy, mint ahogy a tanítványok gyönyörködtek, hogy „Mester, micsoda kövek, és micsoda épület!” Jézus pedig azt mondja: „Nem marad itt kő kövön...” Mert mindig az a kérdés, hogy mi van a szívedben!

„Szeretteim, épüljétek a ti szentséges hitetekben!” Akkor Ezsdrás odaborul az Úr elé, és azt mondja: hazajöttek ezek az emberek, átérték Isten kegyelmét – hazahozta őket a fogságból, visszajöttek atyáik földjére, vannak, akik még talán emlékeznek, a többiek már ott születtek, csak híradásból ismerik – és akkor elkezdenek házasodni és a környék lakóit veszik el feleségül. Mózes 2. könyvének 34. fejezetében Isten rendelkezett, hogy „ne lépj szövetségre idegen népekkel!” Tehát, nem vehettek feleséget onnan; nem mehettek férjhez kánaániak, hettiták, emóriak, jebuzeusok népeihez. Majd később, a Nehémiás könyvében olvassuk, az lett a következménye, hogy a zsidó gyerekek már nem tud-

tak héberül. Tudták azok a hettiták nyelvét, meg a jebuziak nyelvét, de héberül nem tudták elolvasni azokat a tekercseket, amiken már le voltak írva a Biblia részei.

„Elhajtják szíveteket az Úrtól” – és akkor Ezsdrás odaborul az Úr elé, és megvallja azt, hogy „Uram, a Te segítségével ment a templomépítés, de mi hitványak voltunk, mert a belső építkezés nem ment, elbuktunk. Könyörülj rajtunk! Bocsásd meg a mi bűneinket! Irgalmazz nekünk, Uram! Vétkeztünk, és ez alatt a néhány év alatt is eltértünk Tőled. Amikor Ezsdrás ezt megteszi, odajönnek hozzá a többiek. Azt mondja: „...hozzám gyűltek mindazok, akik reszketve gondoltak Izrael Istenének szavaira azok vétke miatt, akik a fogságból megjöttek.” Ezsdrás hite, bűnbánata, könyörgése által mások is felbuzdulnak, és lesz megújulás; lesz megtérés, és azt mondják: nemcsak a templomot akarjuk helyrehozni, hanem az életünket is!

Milyen nagy dolog az, testvérek, amikor valaki így kezd el gondolkodni: mi nemcsak az épületeinket kell, hogy helyrehozzuk, hanem az életünket is! Lehet, hogy valaki azt mondja: nekem helyre kell hoznom a házasságomat is! Nekem helyre kell hoznom a gyermekeimmel való kapcsolatot! Nekem helyre kell hoznom a rokonsággal való régi vitás kérdéseket, tisztázni és újat kezdeni! Milyen jó, hogy Ezsdrás bűnbánata lehet itt előttünk! Ő nem volt hibás ebben, mégis odaszámolja magát, és azt mondja: a mi atyáink és mi is... Nem azt mondja, hogy „ez a nép vétkezett”, hanem azt mondja Ezsdrás, hogy „mi vétkeztünk”, mint ahogy az Úr Jézus Krisztus is odaszámolta Önmagát a bűnösök közé. Aki eljött, a szent, az igaz, a tiszta, amikor Keresztelő Jánoshoz odajárult, akkor azt mondta: „Engedj, mert én odaszámolom magam!” – és beáll a bűnösök közé. Ez lesz a vád is, hogy bűnösök barátja, velük együtt eszik! Mert különben az Isten Fia hogyan hordozná a te és az én bűnömet? Hogyan mondhatná az Írás, hogy bűnné tette értünk azt, aki bűnt nem ismert, mint úgy, hogy Jézus Krisztus közösséget vállalt velünk, bűnösökkel, és az Ő sebei által meggyógyultunk.

Ma ilyen bűnbánattal álljunk mi is az Úr elé, testvérek, és mondjuk azt, hogy vétkeztünk! Vigyük úgy az Úr elé imádságban a mi népünket, nemzetünket is, mindenféle istentelenséget, hitványságot, vallástalanságot és ateizmust, hogy igen, vétkeztünk, Urunk! Minden büntetésed jogos volt, de köszönjük, hogy Te vagy az irgalmas Isten, aki megbocsátod a bűnt, és elengeded néped maradékának vétvét, hogy hadd buzduljanak fel mások is a mi példánkon! Hogy folyjék a belső építés, és az Úr temploma ott legyen mibennünk, a szívünkben és egész életünkben!

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, Urunk, hogy lehajoltál a bűnös emberhez az Édenkertben. Köszönjük, hogy ígéretet adtál neki és evangéliumot mondtál Jézus Krisztusról, aki eljött, hogy a kígyó fejére taposson. Köszönjük, Urunk, hogy golgotai kereszthalála óta a kígyó feje recseg, ropog, mert az Úr Jézus Krisztus legyőzte, és köszönjük, hogy ez majd visszajövedelekor nyilvánvaló lesz, amikor

HOGY HALAD BELSŐ ÉPÍTKEZÉSÜNK?

minden szem meglátja Őt, az Úr Jézus Krisztust, még akik általszegeztek, azok is. Köszönjük, hogy teljes lesz a Te győzelmed, Urunk. Most is teljes már a Te győzelmed, de köszönjük, hogy ez nyilvánvaló lesz az új ég és az új föld csodájában, amit most még csak a hit szemével látunk és szemlélünk. Abba is belecsodálkozunk és belegyönyörködünk, hogy minden a Te akaratodból van. Úgy vezeted ezt az egész világot, ahogy akarsz, de tudjuk, hogy bölcsen vezeted, és szent a Te végezésed, ha áld, ha sújt karod.

Köszönjük, hogy minden szorongatásból kimentesz bennünket, Urunk, és különös gondod van a Te gyermekeidre még akkor is, ha azok bűnben járnak. Köszönjük azt a nagy csodát és kegyelmet, amikor a bűnben járó gyermekedet bűnbánatra hozod, bűnlátásra segíted el, és köszönjük, hogy nem kell, hogy vétünk szüntelen előttünk forogjon, mert belekapaszkodunk az ígéretbe, hogy van Szószóló, van Pártfogó, az Úr Jézus Krisztus, aki eleget tett értünk, és aki megváltott bennünket az atyáinktól örökölt, hiábavaló életünkből: bűnből, halálból és kárhozatból. Add, Urunk, hogy meglátszódjon ez az életünkön!

Bocsásd meg, hogy mi is sok tekintetben vagyunk így, mint amikor a nép idegen emberek felé fordult, szövetséget kötött velük, szerelembe esett velük, házasságra léptek. Bocsásd meg, Urunk, hogy mi is az életünk sok területén elfordulunk az ige tanításától. Kérünk, Urunk, hogy téríts meg bennünket, és mi megtérünk. Kérünk, hogy fordítsd magadhoz a mi szívünket, értelmünket, egész gondolkodásunkat!

Ámen.

447. ének

Genf, 1562.

U-ram, bo-csás-sad el Szol-gá-dat
bé-ké-vel, Szent í-gé-re-ted sze-rint,
Mert te id-ve-zí-tőd Én sze-me-
im e-lőtt Né-kem nyil-ván meg-je-lent.

2. Kit világos fényül Pogányoknak küldél, Kinek fényességével Nyilván kijelenék A szent Izráelnek Nagy dicsősége szíjjel.

Marot K., ford. Szenci Molnár Albert, 1607.